

Nágocsi Napló

Nágocs község negyedévente megjelenő közéleti lapja

2012. II.évfolyam - 3.szám - III. negyedév Ára: 100 Ft

Fiatalok a változásért

Az Ashoka nemzetközi szervezet és a Flextronics International Kft. támogatásával létrejövő kezdeményezés az Ashoka – Fiatalok a változásért program.

2012 januárjában az Ashoka magyarországi képviselője Demeter Zsazsa tartott előadást a Rudnay Gyula középiskolában, ahová járok. Ebből kiderült, hogy a kezdeményezés elsődleges célja egy olyan környezet kialakítása, melyben a résztvevő fiatalok számára a szükséges ismereteket és a kellő támogatást biztosítják ahhoz, hogy ők maguk is képesek legyenek pozitív változást létrehozni saját közösségükben / környezetükben vagy akár azon is túl.

Az előadás végén kérdőívet töltöttünk ki, ami alapján meghívtak néhány tanulót az első zalaegerszegi találkozóra. Itt 6 változást ígérő projekt terve valósult meg. Ilyen volt a Lehetőségek napja, amely már megrendezésre került Sárváron. Ez egynapos kulturális rendezvény volt fiatalok számára. Fiatal tehetségek léptek fel, akik esetenként életük első fellépéséhez kaphattak lehetőséget.

A Mozgással teljes az élet projekt fő célja, hogy a fizikai fogyatékkal élőket elfogadjuk, csökkenjenek az előítéletek. Ezt egy sportnap szervezésével szeretnék elérni, ahol fogyatékkal élők és egészségesek együtt sportolhatnak. A Színezd újra! nevet viselő program a városokat szeretné színesebbé tenni falifestmények által.

Az Együtt egymásért más néven „Vidámnap” megrendezésre került Tabon, ahol azok az 5-18 éves gyerekek, akik anyagi vagy más okok miatt

nyáron nem tudnak szórakozni, itt kellemesen tölthetnek el egy napot. A Zöldülj velünk! projekt a parkosítással foglalkozik. Ebben a projektben tevékenykedik Ottó Áron, aki szintén falunk lakója.

A program, amelyben én dolgozom a Változtass, hogy változhass! nevet viseli. Ezzel szeretnénk a szenvedélybetegség problémájára és veszélyeire felhívni a figyelmet mind a fiatalok mind a szülők irányába, illetve csökkenteni kívánjuk a szenvedélybetegekkel szembeni előítéleteket. Növelni szeretnénk az empátiát, elfogadást és a toleranciát a szenvedélybetegek irányába. Ezt a kezdeményezést egy rendezvény keretein belül szeretnénk elindítani, mely rendezvényt egyéb programokkal pl. koncerttel, előadással szeretnénk gazdagítani. Pozitív visszajelzést kaptunk ezzel kapcsolatosan a Quimby zenekartól és Zacher Gábor toxikológustól. A helyszín és az időpont még egyeztetés alatt áll, de az egyik lehetséges helyszín Nágocs.

Polcsics Franciska

Nyári tábor

A Koppány-völgyi Alapszolgáltatósi Központ immár 6. alkalommal rendezte meg 2012. 08.06-tól 2012. 08.09-ig a már hagyománnyá vált nyári táborát.

Az idei évben minden eddiginél több, színesebb programmal vártuk a gyermekeket. Egyszerre több helyszín közül lehetett választani. A Reménység Alapítványnál a gyerekek virágkálcsot süthettek és vidám játékokban vehettek részt. Az iskola zsbongójában fejlesztő játékok várták a gyerekeket, míg az iskola pályáján focizni lehetett. A Faluház tornatermében kézműves foglalkozások zajlottak (pl. harisnyavirág készítés, szövés, fűfej készítés, gyöngyfüzés stb.). A Faluház nagytermében különféle kvizeket és totókat tölthettek ki az érdeklődők (pl. egészséges életmóddal kapcsolatos kvizek, mese totó, történelmi és irodalmi kvizek, ismerd meg hazádat totó stb.). A jó megfejtésekért jutalmakat osztottunk. A nyári tábor programját tovább színesítette az íjászat és a rovásiárással való ismerkedés. A sportnapon továbbra is nagyon népszerű volt a kerékpáros ügyességi verseny, a kötélhúzás, a célba dobás és a zsákban ugrálás, illetve az aszfalt-rajzolás. Sok édességgel, plüss állatkákkal, írószerekkel, oklevelekkel stb. lettek gazdagabbak a gyerekek a nap végére. Az idei évben nem maradt ki a kirándulás a Halastóhoz, ahol sorversenyen vehettek részt a gyerekek, s sok jutalmat gyűjthettek be. Az utolsó nap reggelén minden gyermeknél vérnyomásmérést végeztünk.

Az idei év volt az első, hogy a tábor minden napján biztosítani tud-

tuk a tízórait és a meleg ebédet. Az első nap a Nágocsi Nyugdíjasklub tagjai nagyon finom lángost sütöttek a gyerekeknek, majd a Reménység Alapítvány és az Andocsi Önkormányzat konyhája gondoskodott a finom ebédéről. A tízórai általában szendvics, kuglóf vagy sós sütemény volt. A tábor minden napján a nagy melegre való tekintettel korlátlanul biztosítottuk az üdítő italokat és az ásványvizet.

A tábor az idei évben is mindenki számára nyitva volt, s természetesen ingyenes. Andocsról is sok gyermek érkezett.

A tábor első napján 44, a második napon 54, a harmadik napon 58, s az utolsó napon 26 gyermek vett részt.

Segítőink és támogatóink:

Reménység Alapítvány
Nágocsi Mezőgazdasági ZRT
Nágocsi Nyugdíjasklub
Andocs Község Önkormányzata
Nágocs Község Önkormányzata
Magyar Vöröskereszt Rehabilitációs Intézménye Tab
Németh Krisztián (Andocs)
Mikló Ferencné (Andocs)
Tar Krisztián
Schmidt CBA
Völgy Hangja
TÁMOP
Koppány-völgyi Alapszolgáltatási Központ családgyógyógy
Gilits Antalné, Kovács Sarolta,

Kovács Józsefné, Ónodi Gyula, Maurer Teodóra, Mireider Ottó, Dr. Cseplitsné Kovács Katalin, Forró Mártonné, Falvainé Magyarosi Erika, Tóth István, Donka Józsefné, Bohárné Kovács Zsuzsanna, Balogh István, Juhász Józsefné, Varga Zoltánné, Gutman Iajosné, TÁMOP dolgozói

KÖSZÖNJÜK!

*Tóthné Varga Felícia
Családgyógyógy*

ram alapelvét és általános célját jónak tartom. Környékünkön nagy a munkanélküliség, szükséges és elkerülhetetlen a változtatás az eddigi segélyező gyakorlaton és a gondolkodásunkban is. Már a program meghatározásakor is találunk egy finom megkülönböztetést. Nem közmunkáról, hanem közfoglalkoztatásról szól, feltételezve, hogy amit teszünk, azt nem csak egy végrehajtó munkának tekintjük, hanem „foglalkozunk” is vele.

Az előző programokhoz képest az is jó, hogy hosszabb távra szól, tervezhető, és ha jól csináljuk, eredménye is lesz. Kapcsolható a környező települések programjaihoz, közös munkára és gondolkodásra készít nemcsak helyben, hanem az úgynevezett kistérségen belül szintén. Ha minden az elképzeléseink szerint alakul, akkor a program elérheti közösségteremtő célját is.

Azonban a megvalósítás nagy némi kívánnivalót. A kezdetet kapkodás, információhiány, megmagyarázhatatlan intézkedések, utasítások jellemezték. Néha sikertelenül próbálkoztunk értelmezésükkel, és néhányszor önkényesen értelmeztük az elhangzottakat. Az önkéntes értelmezésekért többen katonás „figyelmeztetésben” részesültünk.

A következő, és sokkal lényegesebb probléma az önértékben jogosan sértve érzett emberek meggyőzése volt. Megértetni, hogy egyikünk számára sincs nagyon más kiút, mindannyiunknak szinte csak ez az egyetlen lehetősége maradt. Ne felejtjük, hogy a munkanélküliek között van számos jól képzett, magasan kvalifikált szakmunkás, vagy akár felsőfokú végzettségű ember is, akik önhibájukon kívül kerültek nehéz helyzetbe. Arra is gondoljunk, hogy a munkahelyvesztés miatt bármelyikünk kerülhet hozzájuk hasonló helyzetbe.

A program elvárásai magasak, de a 8 órás munkáért szegénytelen alacsony bért kínál a résztvevőknek. Tiltakozásunk és véleményem szerint jogos érveink ellenére ez az összeg heti bontásban kerül kifizetésre, így gyakorlatilag még egy magasabb közüzemi számla rendezésére is kevés. Továbbá az amúgy is túlterhelt jegy-

Gondolatok a START programról

2011-ben a magyar kormány a munkanélküliség csökkentése érdekében meghirdette a START programot. A program keretében lehetőség nyílik helyi mezőgazdasági tevékenységre (zöldség- és gyümölcsstermesztésre), belvízelvezetésre (községi árkok rendbetételére, karbantartására), mezőgazdasági utak megtisztítására. Támogatják a létrehozott termékek helyi feldolgozását, a község javára történő hasznosítását. A tervezés és pályázat után 2012 januárjában a programot elindították.

Először is leszögezem, hogy a prog-

zóságokat és körjegyzőségeket újabb, már a megvalósíthatatlanság határát súroló feladat elé állítja. A „napi jelentések” elkészítése, amely a polgármestereket sújtja, már csak hab a tortán.

A program igazán sikeres végrehajtásának érdekében célszerű lenne az eddigi tapasztalatok többszintű értékelése, az információk kétirányú áramoltatása. Fölöslegesnek tartom a helyi viszonyokat nem ismerő, teljesen formális, a tájékozatlanságot némi agresszivitással fűszerező előadásokat, amelyeken a párbeszéd kizárt.

Összegezve a fent leírtakat: a programot, célját tekintve az eddigi legjobbnak tartom, viszont a felmerült- és a gyakorlatban folyamatosan felmerülő gondok megoldásához a további közös gondolkodás, és egymás kölcsönös megértése elengedhetetlen.

A helyi adottságok figyelembe vétele a bérek lehetőség szerin ti emelése és a fölösleges adminisztráció csökkentése lényegesen javítana a programon, és segíteni mindannyiunknak a sikeres megvalósításban.

Zoltán Péter
polgármester Somogydöröcske

Akit egy egész falu kísért utolsó útjára

Vasárnap Zicsen, a mise kezdetén soha nem látott kép fogadott: gyászruhába öltözött családtagok sorakoztak a gyóntatószék előtt. Majd mindenki beült a padokba, szorosan egymás mellé. A gesztusok, tekintetek jelezték, hogy egymásra figyelő, nagyon összetartó, a nehéz pillanatokban azonnal támaszt nyújtó nagy család veszítette el az egyik tagját. A mise után Schmidt János, a falu legidősebb embere annyit tett hozzá. „A falu egyik legbecsületesebb családja veszítette el a családfőjét, Orsós Istvánt. „A gyerekek külföldről jöttek: ki Svájból, ki Olaszországból érkezett. Az özvegy apja, Gyuri bácsi a II. világháború alatt költözött ide. Teknőket csinált, mindenféle famunkát – világosít fel az idős úr. Már akkor is nagyon meg voltak becsülve, nagyon rendes család volt. Szerették

az öreget, senkit nem bántott. Vajda volt a környéken. A tsz- időben a legmegbízhatóbb éjjeli őr. Később megvettek a faluban egy házat, és Juliska hozzáment Orsós Istvánhoz, aki Somogyegresről származott. Meghívtak engem is a lakodalomba, én voltam a főnöke a tsz-ben. Az emberek a parkettára ültek, az öregek cigányülésbe, ott ettek-ittak, a gyerekek körülöttük, betartották az ősi szokást. Én képtelen lennék úgy ülni – idézi fel a nagy eseményt. Juliska szorgalmas és nagyon tiszta. Az egész faluban nagyon becsülték őket. Traktoros volt a férje, Pista a tsz-ben, minden munkát becsülettel elvégzett. A Pista teknőt már nem tudott csinálni. Sertést tartottak.”

Julikával este találkozom, a tágas verandán szépen terített asztalnál, családtagjai körében beszélgetünk.

„1968-ban kerültünk össze a férjemmel, szüleimmel laktunk ’73-ig, ekkor vettünk egy régi romos parasztházat. Mindketten a tsz-ben dolgoztunk, és állatokat tartottunk. Szaporítottuk a pénzt, elbontottuk a házat, és építettük ezt a 3 szobásat ’83-ban. Lépésről lépésre haladtunk, közben tanítottuk a gyerekeket. István hentesnek, Gyöngyi érettségi után fodrásznak ment. A férjem a zicsi tsz-ben traktoros volt, ez volt a szakmája. Korán kezdett el dolgozni, mindenhol elfogadták. Nagyon szerették, vidám, társasági ember volt.” Sóhajából hallani, fájó a társtalan emlékezés.

Nekünk abból, hogy cigányok voltunk, soha nem volt semmi problémánk. Engem szerettek az emberek, mert én is szerettem őket. Népszerű voltam. 27 évet dolgoztam a közös tsz-ben. Majd sátrakat varrtam Tabon, előtte a cipőüzemben alkalmaztak. Itthon tartottam tehenet, 5 bikát, még a szomszédban és mamáéknál is volt tehén. Kemény időszak volt, kemény munkával. De megérte, úgy ösztönöztem a családomat, hogy mindenki megállja a helyét. Két szőlőnk, két pincénk van. Közepes szintű, szegény magyar szintjét teremtettük meg a 2 kezünkben Isten segítségével.

Az életem során 6 hónaptól többet nem voltam munkanélküli. A tsz felbomlásakor a vagonrésze-

ket felosztották, megállapították a részaránytulajdont. Bementünk az irodába, és azt mondtuk: „Mi nem kérjük a földet, mert mi nem vittünk be földet, senki földjét nem akarjuk elvenni.” A mondatát alig akarom elhinni, ez az emberi minőség zavarba ejt és megnémít. De a tsz –elnök azt mondta, „Maga itt töltötte a fiatal éveit, a törvény magukra is vonatkozik, ugyanúgy jár, mint másoknak.” Így a megkapott föld által tudtam a családot segíteni.

István ma Svájcban dolgozik. 2000-ben kezdett kijárni külföldre, Németországba, Olaszországba, sokkal jobban kerestünk kint, mint itthon. Külföldön az számított, mit tudsz, a származás nem. Itthon cigány származásúnak nagyon nehéz az élelmiszeriparban elhelyezkedni. Kint három hónapos munkaidő- próbára veszik fel először az embert, ha megfelelt, marad.” István speciális munkát végez, sertésszalagnál dolgozik Zürich közelében. Minden országban tanult egy keveset, de az alapokat itthon, Kaposvárott.

Maga azért gyűjt, hogy hazatérhessen?

Én jövök haza parasztnak! - mondja lelkesedéssel. Ez a mindenem. Szüleimtől ezt láttam, már kisgyerekként dolgoztam, nyakig ganéjban mászkáltam. Amikor kapálni, kaszálni kell, ezt szeretem, engem ez éltet. Erre gyűjtök! Erre teszek fel mindent. Megvárom, amíg a fiúk befejezik az iskolát, Tabon tanulnak, az egyik rendőrnek, a másik leérettségizett, és most hegesztőnek tanul. Itthon egy szakmából nem lehet megélni, én 14-16 órát dolgozom kint. Mindenkiel megkóstoltatnám a kinti munkát, mit jelent látástól vakulásig dolgozni. Engem hegylakónak neveznek, mert nagyon kevesen bírják idegileg, fizikailag ezt a munkát. Bírnom kell: verseny az idővel, néhány perc alatt kicsontozni a sertéscsombot.

A főnökei megbecsülik?

-Van egy tartás, ők a főnökök. De ha azt mondtam, van egy problémám, akkor mindig segítőkészek voltak. De én sose voltam táppénzen, és sose kések. A húga, Gyöngyi veszi át a szót. Észak-Olaszországban él, a férje hentes. Két saját üzletük van, és saját házuk. Több lábon állnak, Gyöngyinek

két munkahelye van.

„Én nagyon nyitott ember vagyok, érdekel a másik ember, érdekel a kultúra. Nagyon pörgős életet élek, ezt a ritmust itthon egyszerűen a lehetőségek hiánya miatt sem élhetném meg. Van néhány magyar és olasz barátunk kint, rájuk mindig lehet számítani.” Picit később határozottan kijelenti: „Majd hazahúzok. Hát hová mennék? Ez a szülőföldem. Itt születtem, itt halok meg.”

Hogyan él meg az itteni helyzetet?

A magyar ember egy művész. Kitalálni, hogy hogyan, miből jusson, beosztani a pénzt. Az árak a fizetéshez képest nagyon magasak. Sokat voltunk itthon mostanában. Fel voltam háborodva a gyümölcsök árain! Nincsenek nyitva a boltok. 11-kor megállt a világ. Dolgozunk, nyírjuk a fűvet, tartunk nyitva! - javasolja. Ez a mentalitás fura!

A férj családjáról tud valamit mondani? – fordulok újra az özvegyé vált Julikához.

Nem mindegyik tud beilleszkedni a társadalomba. Van amelyik kiemelkedő, de van, aki nem is akar... **Egy cigánynak mindig többet kell bizonyítani, hogy ugyanolyan értékű legyen, mint a magyar. De ha ez sikerül, nagyobb embernek tekintik, mint a magyart-** meséli szelíd hangon. A környéken ez nem téma – folytatja a menyé –, a gyerekeim barátai többnyire magyarok.

Tudok beás cigány nyelven – jelenti ki büszkén az özvegy. Az anyukánkat nem választhatjuk, de ha választhatnám, őt választanám – vallja szeretettel.

A lényeg: „Amit mi elértünk, és el fogunk érni, azt mind nekik köszönhetjük. Apunak a konokságát, anyunak a kitartását örököltük” - foglalja össze Gyöngyi egyetértésben bátyjával.

Zichy Éva

Visszaadhatatlan évek - megnyomorított sorsok

„Nágyocson tanultam meg magyarul, meg az internálótáborban.”

Késő délután sietek Budai Ferencné, született Steinbacher Veronika otthonába, a levegő még mindig forró, a szárazság fojtogatja a növényeket. Amikor meglátom az udvart, nem kérdéses, hogy a sváb precízitás, munkaszeretet jellemzi az idős asszonyt. A zöld levelek alól kikandikálnak a sárga, piros paprikák – itt bizony locsolhatnak minden nap! Leülünk egy hűvös szobába – sokat szenvedett arc fogad, zárt vonásokkal, aztán a bizalom szelídíti.

-Veronika, hogy szólíthatom?

A Veronika ruha már elszakadt – mosolyog. Én meg értetlenül nézek rá, mit ért ez alatt.-Gyerekkoromban szólítottak így, az a ruha már nincs meg – siet segítségemre.

Miklósi születésű vagyok, ott nőttem fel. Sváb szüleim voltak, magam is az vagyok. Eljöttem a helyettes jegyzőhöz szolgálni.

- Mert más jegyző is volt itt?

-Igen a főjegyző, mindkettő elment, amikor egy kommunista lett az új jegyző. Akkor én már férjnél voltam, a szüleimet pedig bevaginorozták, és elvitték Németországba. Én is ki voltam írva, de 7 hónapos terhes voltam, a férjem járta ki nagy nehezen, hogy kiengedtek. Hazajöhettem Nágyocsa-ra. Előtte internálva voltam Kaposvárott 1945-ben 7 hónapig. Az volt a szerencsém, hogy a szüleim hozták vasárnaponként a csomagot. Mi nem bablevest, hanem babvizet kaptunk – mondja felháborodva. - Nem ettem. Minden nap mentem napszámba, de a pénzt elvették.- Lendülettel beszél, ennyi évtized után is hitetlenkedve, hogy történhetett meg mindez. - A szüleimtől elvették az összes földet, 15 kateszteri földet, apám a Tanácsházhoz hívták, akkor leadás volt. Édesapám leadta, amit le kellett adni. 2 mázsa 40 kg – fejadag, ennyi maradhatott, a többit le kellett adni. Jöttek a rendőrök, az apámnak az összes fejadagot vinni kellett a Tanácsházhoz, egy szem bűzát nem hagytak. 21 éves voltam ek-

kor, 1925-ben születtem. Azért kellett férjhez menni, hogy legyen otthonom. A rendőrök még éjjel is ránk törték az ajtót, újra el akartak vinni internálásra. Most mondja meg, mit követtem én el?- kérdezi mély fájdalommal a hangjában, s várna a választ, ha lenne, valahonnan, valakitől, legalább azt; ha elégtétel nincs. - Németül énekeltem és beszéltem, Miklósi teljesen sváb község volt, csak az esperes volt magyar. A tanító is német volt, megtanultunk az iskolában írni-olvasni magyarul, ő magyarul tanított, de teljesen sváb, német ajkú környezetben éltem. A szüleim, testvéreim Németországba kerültek, egyedül én élek Nágyocson. Az öcsém Linzben, Németországban került fogásba, amikor kiszabadult, elköltözött Amerikába. A férjem elment földért a második szomszédnak, leszakadt a part, meghalt. Itt maradtam a két fiammal, egyedül neveltem őket. A tszben dolgoztam, hízlaltam disznókat, felépítettünk két házat. – Kicsit monoton hangon sorolja, mintha ennyi fájdalmat csak az érzésektől eltávolodva lehetne hordozni.

-Férjhez ment még egyszer?

Isten őriz –emeli fel védekezőleg a kezét - nem. Bár vittek volna el... -mereg a múltba, szüleire gondolva.

-Mégbánta?

-Hát, amikor az embernek senkije nincs, itt maradtam két gyerekkel, én mit sírtam... A szüleim ott éltek Németországban.

-Tudott találkozni a szüleivel?

Kint voltam nyolcszor – édesanyám vitetett ki, ők fizették az utat, elmentünk Münchenbe, kaptam egy kis pénzt. Ők ruháztak, segítettek.

-Szétszakadt a család.

Igen. Egymagam maradtam itt, meg a két gyerek.

11 miklósi lány lett internálva. Még rozsdás szeget is találtam a levesben. Ilyen mocskosságban éltünk. A WC-ket az oroszok után nekünk kellett pucolni, meg azokat a zsidó házakat, ahol az oroszok laktak. Tiszta tetvesek lettünk, a szalmán aludtunk. Tisztálkodni nem lehetett, a hét hónap alatt nem fürödtünk, nem volt hol. Úgy bántak velünk, mint a disznókkal. Fogházba vittek minket és a gazdasági iskolába, hátul mosdótáliból mosakodtunk. Mi

nem tehattunk a háborúról.

-Sokat szenvedett.

Nagyon sokat. Végig az életben, itt maradtam a gyerekekkel. A gyerekek kőművesnek tanultak, így lett 2 ház. Nem kaptunk segílyt.

-A szülei házával mi lett?

Kitették őket, mint a kutyát. Egy koppányi ember költözött bele. Amikor dűledezni kezdett, a férjemmel meg akartuk venni. Luncné, ő volt az elnökasszony a tanácson: nem engedte. Azt mondta: Ne menjünk, nekünk semmi közünk hozzá! Széjjel szedték a házat, ki-ki vihetett egy részt, és építettek oda egy boltot. - Hallgatom a mondatait, s nem tudom, van-e határa az emberi érzéketlenségnek ...

-Meddig volt szép az élete?

Amíg kislány voltam, amíg felnőttem. Később a tsz-ben kaptam miniszteri kitüntetést, megdicsérték a jó munkáért, mert dolgoztam, mint egy állat, hazamentem, még éjjel is. Az a szerencse, hogy kibírtam. Mindig sovány voltam.

-Munkába ölte a bánatát?

Igen, meg hát nem volt senki, magamra voltam hagyva. Nágyocson mindenki megbecsült, mindenhol csak dicséretet kaptam.

-Nem gondolkozott azon, hogy ki megy a szülei után?

Beadtam a kérelmet, hogy a két gyerekkel szeretném meglátogatni őket - visszadobták - beadtam egy gyerekkel - visszadobták. Csak egyedül mehettem volna ki.

-Unokatestvérei?

Senki, másodfokú unokatestvéreim élnek Siófokon, Kaposvárott. A nágyocsi népek nagyon kedvesek voltak hozzám.

Veronika középen,
a testvérei között

-Emlékszik a báróékra?

Amikor Nágyocsra kerültem, ott ült elől a báró úr a templomban, és a nyomozók onnan vitték el mise alatt. Azt hallottam, bepakolták a vonatba a dolgaikat, lekapcsolták a határon, aztán mehettek a semmivel. Emlékszem, a lányok lovagoltak Gizella pusztá felé... szépek voltak - néztem őket a földjeinkről.

Kellett az ő földjük, meg a miénk is - jelenti ki keserű magabiztossággal. - Elvitték reggel az apámat a Tanácsházhoz, és addig ütötték -verték, amíg alá nem írta, hogy odaadja a fejadagot. Este hazajött, tiszta vérben volt a feje, összeverve a teste -meséli könnyeivel küszködve -, az apám sírva járt-kelt fel a szobában: „Nem lesz mit ennünk, nem lesz mit enni...” Szolgáltam Laci pusztán egy hónapig, búzát kaptam, aztán ingyen, csak hogy ne vigyenek el, anyámék elmentek a rokonokhoz dolgozni, ott kaptak enni.

A mocskosok! Mit műveltek velünk?! Se anyám, se apám nem volt párttag, elvettek mindent, mert kellett a ház és a föld. Volt egy erdőnk, amikor novemberben kitették őket a házból, vittek fát maguknak. Ekkor följelentették, hogy lopják a fát - a sajátjukat vitték! A bútorokat, a kályhát, mindent el akartak venni tőlünk.

-Magukat teljesen kifosztották.

Teljesen. Éjjel néhány bútort elhoztak a ruhának. Egy tehenet tudtak Zicsben eldugni, azt én megkaptam. Földönfutóvá tették őket.

-Meggýülölte a kommunistákat.

Nagyon. Most is. Ők tettek tönkre bennünket, de nem bántom őket, mert vallásos vagyok. A kommunista világban március 15-e előtt elvitték Tabra a férjem, ott volt 3 napig zár-dában, ő sem bírta a kommunistákat.

Mondja, nem visznek el újra?- megdöbbenek, visszakérdezek, hogy jól értem -e. Persze sikeresen beléültették a félelmet, élete végéig.

Ha ezt leírja, nem lesz ebből baj?

Nem - mondom határozottan.

Lánykoromban énekeltem ezt a dalt, nem is gondoltam volna, hogy ez majd megtörténik. „ Es wolte ein Mann nach seine Heimat reisen” -fog hozzá németül, ritmusosan mond-

va. A dal arról szól, hogy egy katona hazamegy látogatóba, útja egy nagy erdőn át vezet, ahol egy gyilkossal találkozik, aki a pénzt követeli. A katona pénz helyet odakínálja az életét. Gombolja ki az ingét! -szólt a gyilkos, a katona megtette. Egy fényképet vett észre a medálon. Milyen kép ez? -kérdezte. Édesanyám adta ezt a képet. Ekkor ismerte fel a katonában a testvérét. Tizenkét éve nem látták egymást...

Azért szeretem ezt a dalt, mert én édesanyámmal 12 év után találkozhattam. Ott vártam a siófoki vasútállomás várótermében, sétáltam le-föl. Néztem az arcokat, vajon ki lehet az anyám... Ott ült egy nő, odamentem hozzá. Talán ő lehet -bátorítottam magam - aztán mindketten egymást karolva zokogtunk. Hát hogyan ismertél fel? - kérdezte. - Én azt hittem, maga ismert fel.

Zichy Éva

Tudta-e...

... hogy Nágyocson már a tatárjárás előtt foglalkoztak szőlőműveléssel? 1230-ban a földbirtokos Osli család szőlőföldeket adományozott a csornai prépostságnak. A Nágyocson termelt borokat „mint mindennapi ivásra valókat dicsérték” 1800 körül. A termés betakarításnak ünnepe, a szüreti bál régi hagyomány a faluban. A bor fontos szerepet játszott egyházi ünnepeken is. A bor és a vallás kapcsolatának szép példája az utolsó vacsora, amelynek egyik ábrázolása a nágyocsi katolikus templommennyezetén látható.

Kiss Tamás

Több mint döbbenet! Mérhetetlen kifosztás!

Talán még elérhető ezen írás megjelenésekor az ATV honlapján az a néhány cikk, mely az offshore cégek vagyónát közli nemzetek szerint. A „Tax Justice Network” mondjuk „Adó igazságosság hálózat” elemzése szerint **Magyarország egyes lakosai mértéhez és lakosságához képest kiemelt**

összegeket kezelhetnek az adóparadicsomokban.

Természetesen régóta vannak híreink arról, hogy sokan előnyben részesítik, a Kajmán és Seychelle szigetek, esetleg Ciprus adóparadicsomait. A döbbenet oka nem is az, hogy egyes vállalkozók a hazai – egyébként más európai országokhoz képest igen barátságos - adórendszere helyett a 3-4 % adót kérő és a cégtulajdonosoknak névtelenséget biztosító helyekre viszik pénzüket.

Az igazi kérdés az, hogyan és mikor vándoroltak ki ezek az összegek!!!

A nagyságrend is fontos: a fent említett szervezet szerint **Magyarországról 242 Milliárd dollár került ki az adóparadicsomokba, döntően 1980-1990. között. EZ AZ ÖSSZEG MINTEGY HÁROMSZOROSA A FENNÁLLÓ ÁLLAMADÓSÁGNAK!**

S ez a pénzmennyiség akkor „kötözött ki” természetesen névtelenséget keresve, amikor Magyarországon még nem léteztek jelentősebb magánvállalkozások! Úgy is mondhatjuk, **1980 UTÁN A MAGYAR ÁLLAMVAGYONT ISZONYTOS MÉRTÉKBEN MEGCSAPOLTÁK**, természetesen hatékony és szervezett formában, amely mint a cikkek említik a titkosszolgálat és a nekik dolgozó külkereskedők együttműködésén alapult!

Ha az ember ilyen adatot hall, természetesen elgondolkodik, hogy az valós lehet-e?

Magát a cikket hitelesíti, hogy Róna Péter a neves közgazdász is nyilatkozik a tárgyban, megemlítve a titkos pénzkivitel tényét, természetesen beszélve annak nagyságrendjéről, s arról is, hogy Magyarországon vannak különlegesen gazdag emberek (akiknek talán nevét sem ismerjük, tenném hozzá.)

Saját információm is van, mely mindezt megerősíti. Egy évtizede szakértőként végigültem a olajha-

misítási ügyeket vizsgáló parlamenti bizottság nyílt üléseit, s ott a szünetekben folyó megbeszéléseken bizony elhangzott, hogy a 90-es évek elejére a GDP egy-kétszeresese, párolgott el” az országból. Aztán konkrétan tudom, hogy egy neves hazai gyár vezetői mérleghamisítással, furcsa külső kooperációval, s feltételezhetően a külföldre kiszállított áru utólagos leselejtésével, na meg Gmk-on keresztül hatalmas összegeket „síboltak ki”. A gyár belebukott, de a jobb falatokat a volt vezetők a jó buli nyereségéből megvásárolták. De ez döntően hazai buli volt.

Abba is volt lehetőségem közvetlenül beletekinteni, hogyan lehet „privatizációval” hatalmas nyereségekre szert tenni. **Szinte az egész államvagyon ügyeskedők martalékává vált, de megjegyezném, hogy ezek az ügyeskedők döntően olyan körökből kerültek ki, melyek már a szocializmusban is hálózatosítva voltak.**

Oroszország a mintegy 1 milliárd dollárnyi államadóság egy részéért felajánlotta a teljes 4-es metró megépítését - tíz éve utazhatnánk rajta töredék beruházási összegért. De Horn és Demszky és stábjuk visszautasították az ajánlatot. Majd az MSZP vállalkozói tagozata és kebelbarátaik a „rossz adóságot” átvállalták féláron. Na látják, tisztelt olvasóim! Ez az igazi biznisz!

S hogy ma is nyögi az ország? „Na és!” – hogy pufajkás klasszikusunkat idézzem!

Tehát minden dolláron nyertek az adóság kivásárlók 48 centet. Előre leegyeztetve orosz kebelbarátokkal, feltehetően felezve nyereséget. Tutti üzlet – igaz a metrót ma is fizetjük.

A guruló dollárokról is lehetett olvasni. Az MNB bécsi leánybankjából hatalmas összegek tűntek el. Jó helyről származó, de nem hivatalos és meg-

nem erősített információim szerint a titkosszolgálatnak a hivatalos könyvelekben nem szereplő és szőrén-szálán hízavesztett összege közel akkora volt, mint az orosz államadóság.

De ez még mindig csak kis töredéke az adóparadicsomba menekített összegeknek. Ismétlem a magyar állam tulajdonából kimarkolt összegeknek!

Magyar állampolgáronként 22.000 dollár, 5-6 millió forint amit kicsempésztek „kisíboltak” az offshore paradicsomokba. Szinte mindenki vehetett volna rajta egy lakást, magának, gyerekének, unokájának, svájci frankos hitel nélkül.

Tudják Tisztelt Olvasóim, mit jelent ez Önöknek, gyermekeiknek, s egy egész nemzetnek?

Zichy László

Elszabadult fogoly, elszabadult indulatok

S persze a hiénák elmaradhatatlan népe

Ramil Safarov azeri katonatiszt 2004-ben egy NATO nyelvtanfolyam keretében tartózkodott Budapesten, melyen örmény katonák is részt vettek. Safarov nem sokkal később az előre e célra megvásárolt baltával meggyilkolta egy örmény tanfolyamtársát, aki a szomszéd szobában lakott. 26 baltacsapással végzett vele, majd újabb örmény katonát akart kivégezni, de ebben megakadályozták. Meg kell említeni, hogy az azeri az örmény katona magyar szobatársának jelezte, hogy nem kell félnie, s az illető így veszélyeztetés nélkül kimenekülhetett.

Safarovot a magyar hatóságok a bíróság életfogytiglani ítélete után 8 évvel – a két ország minisztériumának egyeztetése, s az azeri Igazságügy Mi-

nisztérium garanciája után - átadták az azeri hatóságoknak. Ez a nemzetközi szervezetek eljárásjoga alapján jött létre. Azerbajdzsán mely éppen tagja az ENSZ Biztonsági Tanácsának, aláírta az ügyre vonatkozó nemzetközi szerződéseket.

Az azeriek írásban, az igazságügy minisztériumok közti hivatalos levelezésben vállalták, hogy az ügyet nem tárgyalják újra, s az életfogytiglani börtönbüntetésről szóló ítéletet végrehajtták, s szabadlábra helyezés legfeljebb 25 év múlva következhet be.

Ez minden nemzetközi jognak megfelelő megállapodás és eljárás, melyet elvileg a nemzetközi szerződések garantálnak. Elvileg. Azerbajdzsán azonban minden nemzetközi szerződés szabályait megszegve, szöges ellentétben írásbeli elkötelezettségükkel Ramil Safarovot azonnal szabadon engedte, sőt a hadseregben soron kívül őrnaggyá nevezték ki.

Értik Önök?

Egy állam egy gyilkost, minden nemzetközi elkötelezettségét átlépve és az államközi megállapodást megszegve szabadlábra helyez, egy ország nemzeti hősként ünnepli, majd az állam hatalmas rangemeléssel őrnaggyá teszi.

Kérem kezdjük előlről a folyamat-elemzést! Makacs vagyok és pszichológus! Tehát a NATO rendezett egy nyelvtanfolyamot! Magyarország ezt elvállalta, de persze a tanfolyami résztvevőket nem a Zrínyi Nemzetvédelmi Egyetem, hanem a NATO apparátusa állította össze.

Köztük a gyilkost és áldozatát. Két olyan országból, melyet súlyos történelem és gyűlöletkapcsolat köt össze / melyet a 26 baltaütés is jellemez/.

A magyar képzők tehát előre kódolva kapták a nemzetközi és nemzetek közötti konfliktust! Senki nem tudhatta, hogy egy azeri tiszt magában hordozza családjá kiirtásának emlékéjét. S örök gyűlöletét az örmények ellen!

Hadd fokozzam a valóságot!. A tény, hogy egy katonatiszt 26 (!!!) baltacsapással végezte ki a gyűlölt nemzet szomszéd szobában alvó képviselőjét.

S itt álljunk meg gondolkodni! Egy

katona 26 baltacsapást igényel egy élet kioltására? Ne haragudjanak ez a katonai szakma dilettantizmusának felső foka! Egy alvó és védtelen ember meggyilkolása egy frissen vásárolt éles baltával 26 csapást igényel? Egy katonától, akit azért megtanítottak a „gyilkolásra”? Aztán ennyi munka után elindul a szomszéd szobába újabb örömet keresni?

Ha ezt a dilettáns katona című viccrovatban írják, talán jót nevetek a morbid humoron! Csakhogy ez a sokszor igazolt tényállás, úgyhogy más magyarázatot kell keresnünk!

26 baltacsapással ölni, egyetlen alvó örömet, egy mégsem képzetlen katonatiszt által: érthetetlen szakmai dilettantizmus. Schizophreniában, végletes szerelmi csalódásban esetleg elképzelhető, bár ott is ritka extrém.

De a 26 baltacsapás mégis bíróság által elismert ténykérdés, melyre aligha akad más indok, mint az elvakult gyűlölet. A katonát a hatékony harcra képezik ki. 26 baltacsapás – ennyire még az alkoholista férjeket agyonverő 80 éves feleségeknek sincs szükségük – ez csak valami végtelen fanatizmussal és elvakultsággal magyarázható.

És itt jön be Ramil Safarov emléképe: gyermekként látta, hogy az örmények hogyan gyilkolják meg családját. És ezzel a képpel jött nyelvtanfolyamra! Elnézést! De hol volt a NATO gondolkodása, előrelátása és szűrőrendszere? És pszichológusai? És ma mindezt a magyar államon kérjük számon?

Hol van a NATO felelősségrendszer? Persze Magyarországot pellengérré állítani mostanában divat bizonyos hazai és külföldi körökben. S most megjelent a hiénák elmaradhatatlan népe.

Zichy László

A Falu napja

E sorok megszületését kissé nehezíti, hogy a falunapi gyerekprogramok önkénteseként közel sem tartozkodtam „eleget” minden egyéb helyszínen ahhoz, hogy igazán mély benyomasokat szerezzek. Például nem sikerült elcsípnem az első lángos megszületését, nem tudom, hogy kik nyertek a tombolán, nem láttam a gólokat, és egy árva citroen sem tévedt el a Gyerekbírodalomba. Viszont az arcokról azt olvastam le, hogy a szervezők kívánsága teljesült. Aki ott volt, annak többségében sikerült hátrahagyni a hétökznapi gondot, gyerekfelnőtt nem unatkozott, és nem láttam én egész nap egyetlen haragos arcot. Igazán szerencsésnek érzem magam, hogy „belülről” is láthattam, milyen sok ember fogott össze, hogy öröm is jusson, ne csak bánat Nágyocsi minden lakosának! Összegzésül azt kívánom, játsszunk újra jövő nyáron!

Ducza Ágnes

Ha a majd a hajam fehérbe öltözködik...

(részlet)

Az első Táská

-Nézd Dédike! Láttál te már ilyen csodaszép táskát? Rohant Matyika, ahogy csak a nagy táská engedte. A küszöb fogta meg, no meg Kormi a kis nadrágját, így csupán Dédikét lökte egészen a sparheltig. A heverőre hemperegtek és Dédike is igazi gyermeki izgalommal próbálta kinyitni a táskát, de nem ment...

-Nem tudod dédikém, kinyitni? Te szegénykém, hát így kell... - és a kicsi kezek, avatott fürgeségével kinyíltak a zárok -, mert SZÁM-ZÁ-RAS! - mondta szótárogolva a kis unokám.

-Minek méggy te az iskolába kis unokám, ha már most ilyen okos vagy?

-Hát, ha már megvették ezt az új táskát a mamáék, akkor el kell menem, Dédike!

-Hát akkor bizony el, kis unokám!

-Nézd, itt van a kulcstartóm, itt van a mobiltartó, itt az uzsonna tartó, itt a tolltartó.

-Kis unokám! És a könyvek? Mert dédikét a könyvek érdekelték a leginkább.

-Kicsim! Könyvek is vannak? Mert van benne már minden, ami egy kicsi gyereknek nem is való, de könyveket is tettek már bele?

-Jaj Dédikém! Azt anyáék vették! Nézd csak milyen csodaszépek! Láttod? Hozom a szemüvedet, hogy jobban lássad!

A heverőn üldögéltek egész délután. Édesanyám dédszülei alaposan nézte át a nagy táská tartalmát. Nem tudták abba hagyni, csak meséltek, csak nézték a csodaszép rajzokat...

-Édes kis unokám! Ha én ilyen könyvekből tanulhattam volna!

Matyika megnyugtatta: Dédikém! Ha én megtanulom ezeket a könyveket, neked adom, jó?

Dédike csak sóhajtozott:

-Bezzeg nekem csak palatáblám volt, az is olyan kopott, de

Bözsinké, mert ő volt a nagyobb, új volt. Irigyeltem is érte, de nekem már nem jutott újra, nekem már nem jutott újra!

-Dédike! Neked egy igazi táblád volt? Amire csak te rajzolhattál? Jaj Dédike, de jó volt akkor neked is! Ugye Dédikém! Nekünk nagyon jó? Bizony kis unokám, nekem még nagyon jó... hogy veled is lehetek.

Bizony kis unokám, nekem még nagyon jó... hogy veled is lehetek.

Gilitsch Antalné

100 éve született Örkény István

Szíveskedjék terpeszállásba állni, mélyen előrehajolni, s ebben a pozitív-rában maradvá, a két lába közt hátratekinteni. Köszönöm – írja Örkény István arról, hogy mi a groteszk. Aminek egyébiránt mestere volt.

Az egyperces novellái joggal váltak híressé.

KÖNYV- ÉS LEMEZOSZTÁLYUNK várja önt!

Nem kell többé olvasni!

Fáradtság, szemrontás nélkül művelődhetünk, amióta sikerült a

világirodalom remekeit
végbélkúp-formába önteni.

Proust, Kafka, Joyce és más nehezen emészthető írók a bélsatornából
hús perc alatt fölszívódnak.

Magyar találmány!

Balzac összes művei

Tiszta kakaóvajból, hat kúpot
tartalmazó ízléses ajándékdobozban!

Csak minálunk!

Örkény és Radnóti Zsuzsa

„Egy egyperces novellán évtizedekig dolgozik, majd néhány perc alatt leírja - mondja Örkény István születésének 100 éves évfordulóján az író-fejedelemre emlékezve harmadik felesége, Radnóti Zsuzsa.

Mit tartott Örkény a legfontosabb művének?

Azt hiszem, a Pisti a vérzivatarban c. drámáját, mert arról azt érezte - és nem csak ő -, hogy a magyarok „vérzivataros” történelmének egy meghökentően újszerű és komplex bemutatását nyújtja, amelyben a főhős olyan, mint a csodálatos mandarin Bartók művében vagy olyan, mint a macska, amelynek hét élete van, mert újra és újra feltámad, miközben válogatott halálnemeket oszt ki rá a magyar történelem.” /idézte Libri Könyvajánló 2012. tavasz/

Nagyanyám paprikás pogácsája

Balogh Ildikó receptje

1 dl langyos tejben feloldunk egy teáskanál cukrot, és elmorzsolunk benne 1 adag élesztőt. Ha felfutott, 1 tejfölt, 1 margarint, 2-3 tojást, ízlés szerint sót adunk hozzá. Kicsit összedolgozzuk. Két pohár lisztben elkeverünk 2-3 teáskanál piros paprikát és a masszához keverjük. Annyi lisztet teszünk még hozzá, hogy linzer keménységű legyen a tészta. Jól kidolgozzuk és kb. fél órán át kelesztjük. Kinyújtjuk és háromszor meghajtogatjuk. Kicsit pihentetjük. Kiszúrjuk, tojással megkenjük. A tetejét megszórhatjuk lenmaggal, napraforgóval vagy szezámaggal.

